

Ter herinnering aan

Hendrikus Johannes Abbink

echtgenoot van

Johanna Aleida Velthuis

geboren te Buurse op 30 november 1890
en aldaar overleden op 22 maart 1981 en
begraven op 26 maart.

Zoals de oude eiken om ons huis, zo vertrouwd was zijn leven om ons heen. Zoals deze forse bomen zijn jeugd hadden aanschouwd, zo ging zijn leven weer vele jaren aan ons vooraf. Hij was er, en hij was er reeds zo lang, dat we zijn bestaan niet meer uit ons leven weg kunnen denken. Groot van lichaam en ijzersterk was hij, en zelfs toen hij oud was, kon je je nog klein tegenover hem voelen.

Zoals de bomen 's winters dood lijken, zo heeft hij ook de laatste jaren momenten van doodgaan gekend, maar zoals de elken op het erf telkens weer hoopvol groen worden, zo liep hij ook telkens weer uit, deed hij weer zijn dagelijkse gang door het huis en over het erf, door de stallen en langs het vee. We waren zo gewend aan zijn leven en herleven, dat we ook nu hoopten dat hij, zoals het reeds uitbottende groen om hem heen, weer zou overleven.

Daarom missen we hem erg. Voor moeder is na 58 jaar huwelijk de zin van haar leven verdwenen. Wij missen hem als vader. De hele inzet van zijn leven gold ons bestaan. Hij was erg gelukkig omdat het iedereen goed ging. Zijn kleinkinderen waren zijn grootste vreugde en als hij de hele familie om zich heen zag, was hij intens tevreden.

Voor Herman en Marie en hun kinderen zal de leegte het grootst zijn. Bijna 27 jaar was hun leven vergroeid met dat van hem. Steeds was hij zorgvol bezig met hun boerderij. Vol vreugde volgde hij hun kinderen. Lief en leed hebben zij gedeeld. Veel liefde hebben zij van hem ondervonden. Overvloedig hebben zij hem hun liefde gegeven. Tot het laatste moment van zijn leven hebben zij hem zorgvol verpleegd.

We bewonderen zijn eenvoud en waardeerden zijn wijsheid. In zijn onthechting was hij een voorbeeld voor ons. Voor zichzelf had hij niets nodig.

Arbeidzaam was hij vanaf zijn jeugd. Onmiddellijk na het verlaten van de lagere school ging hij al uit werken en hij bleef dat doen tot hij 65 was. Door grote zuinigheid wist hij zoveel bijeen te sparen, dat hij in staat was een klein boerderijtje uit te bouwen tot een redelijk bedrijf.

We zullen ook zijn opgeruimdheid en blijmoedigheid missen. Zijn begrijpende glimlach zal ons steeds in herinnering blijven. Zelfs ziekte en pijn wuifde hij daarmee weg. Hij kon in het dagelijks leven soms ongeduldig zijn, maar bij tegenslag en lijden was hij een voorbeeld van onbegrijpelijk geduld.

Of hij echt angst kende weten wij niet, maar wij hebben de indruk dat hij nooit voor iemand of iets echt bang is geweest. Zelfs het einde van zijn leven vreesde hij helemaal niet. Reeds lang kon hij daarover zeer onbevengingen praten, en toen het echt dichtbij kwam, sprak hij met een humor als gold het een anders dood.

Deze levens- en stervensmoed pasten helemaal bij zijn karakter, maar kwam ook voort uit zijn geloof. Zij vielen eigenlijk samen. Hij kende geen twee lagen in zijn leven. Heel zijn leven was verweven met zijn geloof, werd erdoor gedragen, was zijn geloof. Hij wist zich in Gods hand. God was voor hem begin en einde. God was voor hem een goede God, bij wie hij zich in zijn leven veilig wist, die hij niet hoefde te vrezen, en aan wie hij ook zijn toekomst toevertrouwde.

Wij vertrouwen, dat deze goede God, die door vader zo vaak als de God van alle leven is aangeroepen, nu zijn roepstem heeft gehoord en hem bij zich heeft opgenomen in de eeuwige rust.

De familie Abbink dankt U allen hartelijk voor Uw meeleven tijdens de ziekte en bij het overlijden van vader.